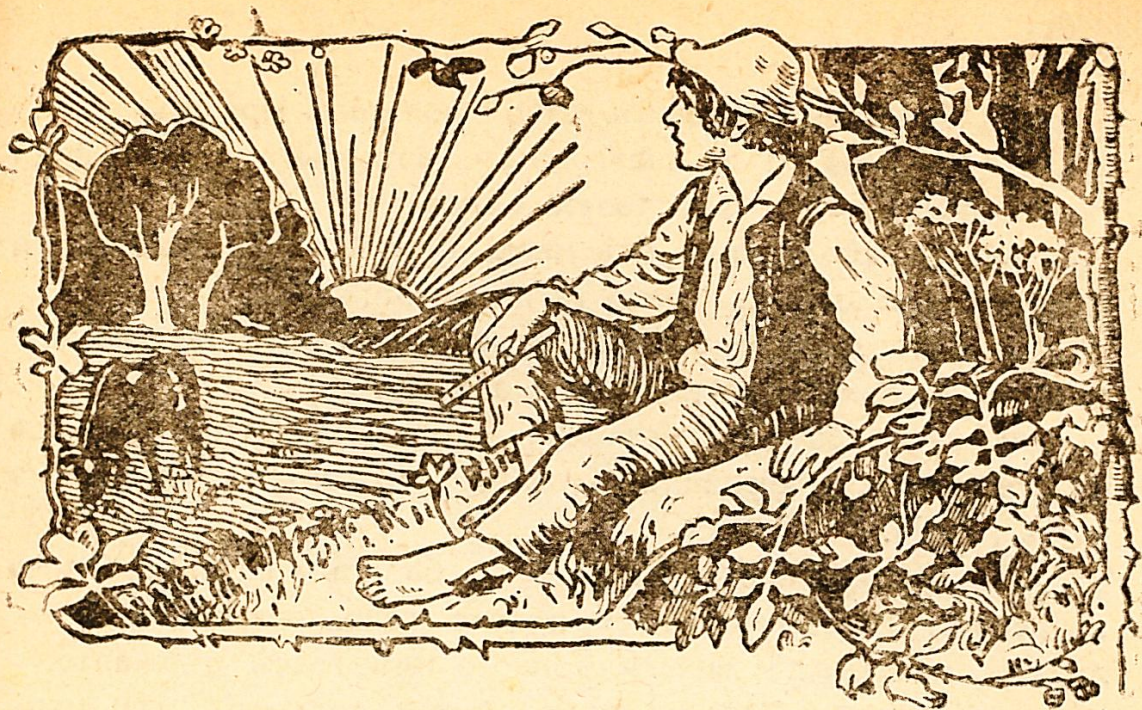

ПЪТЪТЪ КЪМЪ ЩАСТИЕТО.

(Чешка народна приказка).

I.

Викали го Иржикъ. Ималъ той очи сини като небето, а бузи — червени като ябълки.

Отишълъ той една вечеръ край село да пасе Сивуша.

Била чудно хубава вечеръ. Иржикъ лежалъ на трѣвата и билъ дълбоко замисленъ.

Недалечъ отъ тукъ, на края на селото, била бащината му къща. Тамъ живѣлъ той съ баща си и по-малката си сестра. Всѣка сутринъ Иржикъ отивалъ на работа, работѣлъ прилежно, а вечеръ изкарвалъ Сивуша да попасе. И въ това врѣме мисли, като рой пчели, пълнѣли главата му и като червеи гризѣли душата му.

Мраченъ билъ Иржикъ, не го привличало бащиното му жилище. Искало му се да иде другадъ да дири щастието си, по-леко да изкарва хлѣба си... Изведнажъ прѣдъ него се явила непозната дребна, прѣгърбена баба.

Иржикъ се надигналъ, за да попита бабата, кждѣ отива и какво ѝ трѣбва.

— Никждѣ не отивамъ и нищо не желая, но знамъ, че ти на драго сърце би отпжтувалъ отъ тукъ, отговорила бабата, като фѣфлѣла съ беззжбитѣ си уста.

Иржикъ я гледалъ очудено. Откждѣ знае тя това? Още повече се смаялъ той, когато бабата му разказвала отъ край до край неговитѣ тайни мисли и желания.